

[Formanden.]

tages valg blandt dets medlemmer af 4 medlemmer af Kongeriget Danmarks Hypotekbanks bestyrelse for tiden fra 1. april 1960 til 31. marts 1966.

Den første sag på dagsordenen var:

Spørgsmål til ministrene.

Af *Ragnhild Andersen* til socialministeren:

„Finder socialministeren det forsvarligt, at folkepensionen til mindrebemidlede fortsat fastsættes og reguleres uafhængigt af befolkningens stigende bruttoindkomst, når det viser sig, at folkepensionen til bedrebemidlede (folkepensionens mindstebeløb) på 2 år er steget med 23,5 pct., medens den indtægtsbestemte folkepension i samme periode, fra 1. april 1958 til 1. april 1960, kun er steget med 5,7 pct.“

Ragnhild Andersen: Ved folkepensionslovens gennemførelse fik næsten alle på 67 år ret til mindstepension uanset aldrig så høje indtægter eller formuer. Siden da er folkeforsikringsloven ændret således, at praktisk taget nu alle 67-årige, hvad enten de er tjenestemænd på fuld løn eller fuld pension, bliver berettigede til mindstepensionen.

I modsætning til den indtægtsbestemte folkepension, som mindrebemidlede med ingen eller forholdsvis lave indtægter er berettiget til, fastsættes mindstepensionen som en ganske bestemt andel, nemlig 9 pct. af den gennemsnitlige bruttoindkomst for hele befolkningen, som den 1. oktober 1957, da mindstepensionen trådte i kraft, opgjordes til 11 330 kr. Det bestemtes samtidig, at mindstepensionen fremtidig hvert år skulle reguleres således, at den blev fastholdt som 9 pct. af den gennemsnitlige befolkningsindtægt. En regulering af mindstepensionen fandt sted første gang i april 1959 og vil atter finde sted nu til april 1960.

Når mindstepensionen til velhavere og bedrebemidlede i år om en god måneds tid reguleres i henhold til befolkningens gennemsnitsindtægt, vil den komme op på 1 260 kr. årlig til ægtepar i hele landet,

svarende til en befolkningsindtægt på 14 000 kr. Den vil da på 2½ år være steget med 23,5 pct. som følge af velstandsstigningen eller befolkningens stigende indtægter, som det jo er. Folkepensionen til mindrebemidlede ældre, som ingen eller næsten ingen indtægt har ved siden af pensionen, vil i samme tidsrum, idet den er reguleret efter pristallet og ikke efter befolkningens indkomster, kun være steget med gennemsnitlig 5,7 pct. I denne gruppe finder vi de titusinder af fiskere, husmænd, arbejdsmænd og andre, som samfundet ikke giver mulighed for stor fortjeneste eller stor opsparring så lidt som for at sikre sig en tjenestemandspension.

Et ægtepar i hovedstaden havde i oktober 1957 en pension på 5 316 kr. Den 1. april 1960 vil den ifølge pristalsreguleringen stige med yderligere 96 kr. og nå op på 5 616 kr., en stigning på 5,6 pct. på de 2½ år. Et ægtepar i landkommunerne vil den 1. april i år få en forhøjelse på 84 kr., og deres indtægtsbestemte folkepension vil komme op på 4 884 kr., en stigning på 5,7 pct. i samme periode. Man vil altså se, at medens mindstepensionen stiger stærkt, stiger den indtægtsbestemte folkepension kun meget lidt, og på samme tid daler de mindrebemidlede folkepensionisters andel af den gennemsnitsindtægt, som den øvrige befolkning har, ganske betydeligt.

Den 1. oktober 1957 havde et mindrebemidlet ægtepar i hovedstaden en folkepension på 5 316 kr. Dette beløb udgjorde 46,9 pct. af den gennemsnitlige befolkningsindtægt på 11 330 kr. Den 1. april 1960 vil denne gruppes andel af befolkningsindtægten være faldet til 40,1 pct., idet dens folkepension kun er steget med 300 kr., medens den gennemsnitlige befolkningsindtægt er nået op på 14 000 kr. For ældre i landkommunerne ser det endnu værre ud. Her vil den indtægtsbestemte folkepension, som i oktober 1957 udgjorde 40,8 pct. af den dagældende gennemsnitsindtægt, være faldet til nu kun at udgøre 34,9 pct. af den øvrige befolkningsindkomst. Sådanne småkårsfolk, hvis folkepension er stærkt dalende i forhold til de indtægter, andre har, må altså affinde sig med, at de velstående familier har sikkerhed for at få 9 pct. af bruttoindkomsten, og det er i